

АБОРТУС

УБИСТВО ЈОШ НЕРОЂЕНЕ ДЕЦЕ-ГРЕХ ПРОТИВ БОГА, ЧОВЕКА И ПРИРОДЕ

“Све ми је слободно, али све не користи; Све ми је слободно, али све не изграђује.”

(1 Кор. 10,23)

Чедоморство или “бела куга” је један од најстрашнијих друштвених и моралних проблема са којима се сусреће наша нација данас. Зашто је тако? Зашто се све чешће прибегава побачају? Који су аргументи мајки чедоморки, који могу да буду оправдање за тако страشان грех и знају ли оне уопште да је то грех?

Као разлози за намерни побачај често се наводе: женино право на приватност и контролу онога што се дешава у њеном телу, право родитеља да “планирају” породицу, мишљење да у првим месецима трудноће ембрион није људска личност, материјални моменат и многи други разлози. Но, запитајмо се сада да ли су то заиста прави аргументи или је у питању: самољубље, саможивост, жеља за уживањем и бољим стандардом или можда збуњеност и уплашеност временом у

коме живе сви учесници у чедоморству, а све опет као послелица неверја и маловерја?

Уопште, сви аргументи за абортус могу да буду оправдани једино за људе за које Бог не постоји и за које је човек само тело, а не и бесмртна душа. Шта они и могу тражити од живота сем уживања у јелу и пићу и свему другом, као што каже Св. ап. Павле: "Ако мртви не устају - да једемо и пијемо, јер ћемо сутра умријети!" (1 Кор. 15,32). Такви људи просто немају ни осећање дужности, а камоли осећање величине служења ближњима која извире управо из осећања љубави према Богу и ближњима. "Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје." (Јов. 15,13). Они једноставно имају само осећање љубави према себи, која и није љубав већ самољубље.

С друге стране за оне људе за које Бог постоји и за које је човек сем тела и бесмртна душа, а еванђелске Христове речи јесу "ријечи живота вјечнога" (Јов.6,68) живот представља најдрагоценији дар од Бога. Због тога се и убиство још нерођеног живота сматра се за велики грех пред Богом, који даје апсолутну заповест: "Не убиј!" (2 Мој.20,13).

Христова Црква од првих дана свог постојања абортус сматрала за убиство, јер је по учењу Цркве: "Плод", људско биће, индивидуа - људска личност са свим елементима човека од момента зачећа. Са оваквим учењем цркве потпуно су истоветни и савремени научни резултати из области антропологије, биохемије и биологије, који данас воде закључку да је побачај убиство, јер се њиме прекида живот који постоји у пуном смислу. Но, на жалости поред оваквог оглашавања савремене науке и сталног апела Цркве, која једини носилац истине коју је проповедио Господ Исус Христос, многе мајке, очеви и лекари сматрају да је побачај социјално прихватљив и нормалан и да се уопште и не ради о убиству. Разлог за многе је, као то је већ наведено, женино право на приватност односно њена такозвана "слобода". Какве ли заблуде, каквог ли слепила! Очигледно да је демонологија која се све више пропагира у целом свету помрачила ум чак и жене - мајке, којој је матерински дар од Бога дат да она своја "права" и своју "слободу" остварује насиљем и над својим и над детињим животом, који су божији а не њени. Таква "слобода" жене је лажна и пре свега би се могла назвати неслободом, јер се састоји само у самољубивом задовољењу страсти и робовању греховном животу. Права слобода коју сваки човек има као дар Божији јесте могућност да бежи од свега што је грех и да га увек препознаје. Не чините грех то је потпуна права слобода. Грех је ропство, а врлине - добра дела јесу једина слобода. Осим тога, слобода коју је човек добио од Бога и која је једина од особина које га чине личношћу, бићем вишим од свега живог на земљи, неминовно укључује и одговорност. Слобода без одговорности била би недостојна човека а одговорност без слободе недостојна бога. То значи да је прави човек онај који управља на добро оно што му је Бог на добро даровао, а нечовек онај који то што му је Бог на добро даривао употребљава на своје и опште зло. Зато су све оне жене и мужеве који живе у браку само ради телесне насладе и избегавају пород било абортусом или контрацепцијом а тиме претварају брак од светиње у блудилиште, осуђени су по

речима Св.ап. Павла "Говорећи да су мудри, полудјеше; Зато их предаде Бог у жељама њихових срца у нечистоту, да се бешчасте тјелеса њихова међу њима самима;" (Рим.1,22,24). Што се пак само жене тиче, њена истинска слобода да расплаже својим телом, заправо и није угрожена забраном абортуса. Слободу свога бића она би најбоље остварила управо заштитом детињег живота. Тако би она штитила оно Божанско одређење женског тела од Бога дато жени, да рађа и само тиме ишла еванђелским путем спасења. "Али ће се спасти рађањем дјецe, ако остану у вјери и љубави и у светињи са честитошћу." (1 Тим. 2,15).

Још једна демонска замка нашироко пропагира преко мас - медија и узима врло велики данак у целом свету па и код нас. То је "планирање породице" односно унутар породично регулисање рађања у погледу броја деце и времена њиховог рођења. Овде може одмах да се примети: обзиром да су деца дар Божији, такво људско планирање је опасно, јер Бог регулише и брине о свакој травци а камо ли о човеку. Код жена постоји период рађања - плодност жене је дар Божији. Уопште, кад би људи били господари живота и смрти могли би да буду сигурни и у остварење својих планова. Овако смрт може увек да дође изненада и поквари све планове па и оних који одлажу зачеће. Тако су запустели многи домови родитеља у Србији у у најскоријој прошлости кад је ратни вихор оно што је остало иза "беле куге", када су изгунула планирана деца. Осим тога, родитељи ма колико били никако не могу да знају када је моменат да роде боље, здравије, отпорније и интелигентније дете.

Но, и поред непобитних чињеница увек ће се можда наћи неко ко ће и даље тврдити да нико нема права да одређује број деце у једној породици сем супружника, али онда ту најбоље пристају речи Св. ап. Павла: "Све ми је слободно, али све не користи; све ми је слободно, али све не изграђује." (1 Кор. 10,23). Начини популарног планирања породице су као што је познато абортус и контрацепција. У случају абортуса врше се једноставно убиство и све оне родитеље који на то пристану мора неминовно кад - тад да мучи савест због учињеног недела. Зато они да би лажно умирили своју савест или ако им до тога није стало избегли разне неугодности при абортусу прибегавају контрацепцији или коришћењу разних средстава против зачећа. Таква средства се обично шире као средства против зачећа ипак долази тако да је разлика само у начину убијања и узрасту убијеног детета. Што се тиче пак друге групе контрацептива који заиста онемогућавају зачеће опет се пада у Бого хулништво, јер се тим посрелним убиством изопачава Божија замисао о човеку и браку. Са етичке стране посматрана метода контрацепције је неморална јер спречавањем рађања деце људима се гарантују права без дужности. Даје се на вољу њиховим страстима без обавезе да рађају и чувају децу. Последни тога ће бити да у будућности девојке и младићи неће ни имати потребе да ступају у брак. Постаће саможиви, без љубави која да би постојала мора да буде плодна.

Врло често на жалост можемо да чујемо и зававања типа: ако се абортус изврши у прва три месеца не убија се људска личност, јер ембрион наводно тада нема душшу, њу тек добија касније! Могли бисмо овде са правом да запитамо када

то касније плод прима душу и који је то "матични тренутак" у развићу ембриона када од телесне "каше" настаје оживотворено људско биће? Постоје чак и неки који сматрају да ембрион добија душу тек у тренутку рођења! Овакве ставове ако ништа друго пориче и савремена наука, а Хришћанска Православна Црква учи да ембрион (плод) има душу од момента његовог зачећа, па је зато његово побацивање човекоубиство о чему сведочи и једно правило Св. Василија Великог по коме је плод самопостојећи живот од тренутка зачећа, јер човек настаје зачећем а не рађањем. И сам Господ Исус Христос, као што је познато поставши човек са изузетком бесеменог зачећа и безгрешности прошао је све стране људске природе тако да све оно што важи за људску природу Исуса Христа важи и за све људе. У једној Синодској посланици јерусалимски патријарх Сафроније када говори о ооваплоћењу Бога Логоса: каже да је тело и душа настала самим зачећем ради ипостасног сједињења са Логосом. У еванђељу по Луки, Јелисавета рођака Маријина приноси славословље плоду од неколико дана: "благословен је плод утробе твоје!" (Лк. 1,42) и назива Марију мати Господа мојега" (Лк. 1,43). Наиме Вечнодјева Марија је одмах после Благовести тј. мало дана после зачећа посетила своју рођаку Јелисавету која испуњена Духом Светим слави Господа који је само плод од неколико дана. То неоспорно доказује да у њеној утроби није била бездушна ћелијска маса, већ људска природа са разумном душом Бога Логоса.

Међутим, злоба демона - човекомрзца не би била тако велика када он не би и на друге начине заводио људе. Тако се многи родитељи правдају тобожњим недостатком материјалних средстава за гајење деце као да је сиромаштво оправдање за убијање. Овакав аргумент уопште прихватљив је само на оне родитеље који не верују у Бога који је људима давао увек онолико колико је потребно да би опстали на земљи, већ ђаволу који каже: "Што више деце, то мањи стандард." Такви у ствари више воле стандард и уживања него децу. Колико само и наших Срба, нарочито по већим градовима више воле псе од деце. То је заиста крајњи неморал да се због личног komodитета, уживања и обести избегава обавеза према породици, држави и друштву рађањем, чувањем, чувањем и васпитавањем деце. Егоизам је толико ухватио корена у људским душама да родитељи ни са својом рођеном децом не желе да поделе здравље и угодност. Не треба ни говорити колико је све то нехришћански. Хришћанска Црква се од самог почетка свог постојања борила против чедоморства којег је увек било али са далеко мањом заступљеношћу. Осим тога били је недозвољено и неизоставно је сматрано за човекоубиство. Још Свети Оци и учитељи наше Цркве бавили су се проблемом чедоморства.

- "Она која намерно уништава (плод) подпада под кривицу убиства." (2. канон Св. Василија Великог).

- "Оне које дају траве за побачај убице су као и оне које примају чедоморне огрове." (8 канон Св. Василија Великог).

О великом значају овог проблема сведочи и то да су се чак и на Васељенским саборима донисиле одлуке о чедоморству: "Жена која прибавља напитке да би их искористила за абортус и оне које употребљавају отров за убијање плода подлежу закону и кажњавају се за убиство." (6. васељенски сабор - 91. правило).

"Жене које се блудништву одале па убијају заметак у утроби или се баве прављењем лекова које га могу уништити наређујемо да такве издрже десет година кајања." (21. канон помесни Анкирски сабор 3 1 5. год.).

Из ових одлука јасно се види да Црква осуђује и абортус и контрацепцију сматрајући их за убиство и спроводи врло ригорозне мере према актерима чедоморства. У почетку су хришћани због чедоморства били одлучивани од Цркве и забрањивано им је Свето причешће до краја живота. Касније је због све веће људске слабости Црква прописивала одређен број година кајања за које време чедоморци се нису могли причестити. И данас у требнику у чину исповедања стоји: "Ако једе биље или нешто друго и затрује утробу своју и зато децу не рађа да јој се забрани причешћивање.!"*

Зато све мајке - чедоморке, очеви – чедоморци, лекари - децеубице и сви они који наговарају и наводе несретне мајке на чедоморство пре своје причести нека се искрено покају за то своје недело да се неби нашли пред огњеним и страшним Христовим тајнама које очишћују и просветљују покајнике, а спаљују и обарају грешнике.

Црква једино у случају када плод сам угине у утроби мајке због непредвиђених околности дозвољава побачај, боље речено чишћење.

Данас је у већини земаља у свету па и код нас абортус дозвољен до трећег месеца трудноће. Међутим, ни један тај закон не наређује лекарима да га врше јер не може да постоји таква грађански закон који наређује чедоморство. У лекарима чедоморцима завладао је дух пилатовски. Они попут Пилата чине хладнокрвна убиства заклањајући своју одговорност и савест иза грађанског закона. Питамо се само да ли и када ваде дете из утробе: Крв овог праведника на нас и децу нашу. Да ли се сећају Хипократа који у лекарској заклетви - етичком начелу лекарског позива заступа енергичан став против абортуса. Оригинална Хипократова заклетва између осталог каже: "Исто тако, нећу дати жени средство за пометнуће порода." (Проф др.сци.мед. Јован Марић, Медицинска етика, Београд 1995.год, стр. 42). Чињеница је међутим да у Хипократовој заклетви који је данас у употреби нема ове ставке. Посебан апел желимо да упутимо лекарима хришћанима да се сете правих хришћана чији живог свих ових двадесет векова представља узор хришћанског живота. Они су се зарад чистоте и уклањања од греха одрицали многих занимања и по цену живота а камоли по цену зраде. У Србији данас има према званичним подацима сто педесет хиљада абортуса годишње. Не, то није сав данак "беле куге" јер својевољни побачај врло битно и често утиче на здравље жене. Прво, смртност жена је три пута већа код побачаја него код порођаја, тако да је својевољни пристанак на абортус просто покушај самоубиства. Осим тога као последица абортуса јављају се врло често разне болести гениталних органа, повећава се број спонтаних побачаја и неплодност у врло значајном проценту. Дакле, укупан данак који узима демон сладострашћа са Земље је врло велики. Зато за све оне који се олако поводе за тим човекомрцем желимо да изнесемо визију Страшног Суда Св. Јефрелла Сирина: "Оној грешници која је избацила у себи зачети плод да не види овога света. Тај плод неће дати да види нови век... Као што се она решила да извргне превремено свој плод из утробе и

да га сакрије у мрак подземни, исто ће тако она ко мртви плод утробе бити избачена у таму најкрајну."

Наш најречитији и најмоћнији исповедник Православља од Св. Саве до данас, Владика Николај о овом великом злу - чедоморству говори: "Знаш ли, дете моје, зашто њиве понесу тешки плод у пролеће, а у лето дају јалову жетву? Зато што кћери људске омрзоше на плод утробе своје, у убијају га у цвету. Не плачи, дете моје, скоро ће Господ доћи и уредити све." (Владика Николај, Молитве на језеру, Врњачка Бања 1996. год., стр.54.).

Дакле, на нама је да одлучимо да ли ћемо да идемо путем спасења кроз испуњавање Божијих заповести људима да се рађају и множе на Земљи или ћемо нахушкани од ђавола да се предајемо самоуништавању и на овом и на оном - вечном свету.

Излази по благослову Њ.П.Епископа нишког Г.Г. Иринеја

Сестринство манастира Св.Стефана Липовац